

KAREN ROBARDS

ČIERNA LABUŤ PARÍŽA

Napätie, tajomstvá a láska vo víre vojny.

KAREN ROBARDS

ČIERNA LABUŤ
PARÍŽA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Karen Robards: The Black Swan of Paris,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Mira, Toronto, Canada 2020,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

The edition published by arrangement with Harlequin Books S. A.

Copyright © 2020 by Karen Robards
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2299-6

S láskou mojim trom synom
Petrovi, Christopherovi a Jackovi.

Aký zmysel by mal život, keby sme nemali
pred sebou šľachetné ciele, aby tento zmätený
svet bol lepším miestom pre tých, ktorí tu budú
žiť po nás?

WINSTON CHURCHILL

1. kapitola

15. mája 1944

Keď sa vám stalo to najhoršie, čo sa mohlo stať, na ničom, čo sa stalo potom, už vlastne nezáleží. Stav apatie bol takmer príjemný, ak nedovolila, aby na to – na čokoľvek z toho najhoršieho – priveľa myslela.

Ide o Geneviève Dumontovú, slávnú speváčku. Jej posledné vypredané vystúpenie v jednom z najslávnejších parížskych divadiel sa skončilo ani nie pred hodinou päťminútovými ováciami postojačky. Uznávaná, obdivovaná, oslavovaná všade, kam prišla. Nacisti ju zbožňovali.

Nemala ani dvadsaťpäť rokov. Keď sa vyparádila ako teraz do krásnych šiat, lebo po vystúpení sa prezliekla, vyzerala očarujúco. Nič jej nechýbalo, nebola nešťastná.

V časoch strachu a hladovania, masového zomierania, aké dejiny ľudstva dotedy nezaznamenali, mala šťastie. Uvedomovala si to.

Život, akým žila predtým, a takmer ju to zničilo, ten život patrilo niekomu inému. Tá žena akoby ani nebola ona. Na väčšinu z toho ani nespomínala.

Nechcela si na to spomínať, odmietala to.

Viezla sa autom a pár metrov od nich zavýjala siréna. Ohromene sa vystrela na zadnom sedadle, keď sa obzrela, srdce mala až v hrdle.

Vedia to? Idú po nás?

Keď odchádzala, pri východe z javiska na ňu čakala hŕstka fanúšikov. Jeden jej strčil pred nos program a chcel autogram pre Françoise. Napísala: *Nech Tvoje srdce stále spieva, Geneviève Dumontová*, ako jej predtým poradili. Netušila, čo to znamená. No vedela, že *čosi* to znamená; dohodnuté stretnutie a šifrovaná správa, ktorú napísala, bola určená odboju.

O pár minút tu budú policajti, nenávidení francúzski milicionári, ktorí sa spriahli s nacistami.

Prebehol ňou mrazivý strach, dve policajné autá nasledované vojenským nákladiakom zatiaľ preleteli popri nich. Uháňali bez svetiel, vyzerali skôr ako čierne siluety, roztriasli veľký citroen, do tej chvíle osamelý na ceste. O zlomok sekundy šofér – volal sa Otto Cordier a pracoval pre jej manažéra Maxa – dupol na brzdu. Auto prudko zastalo.

„*Sacrebleu!*“ Hodilo ju dopredu, len tak-tak nevrátila do chrbta predného sedadla, zachytila sa ho. „Čo sa stalo?“

„Tuším záťah.“ Otto vyzrel cez predné sklo, oboma rukami zvieral volant. Starší bielo vlasý muž, nízky, šľachovitý, z tela mu vyžarovalo napätie. Pred ich autom teraz blokovala cestu kolóna vozidiel, ktoré ich predbehli, v slabom svetle mesiaca pôsobil výjav ako namaľovaný prízračnou sivou farbou. Keď zaškrípali brzdy a videla, ako padol tieň na najbližšiu budovu, obzrela sa cez plece. Ďalší vojenský nákladiak za nimi prudko zabrzdil a upchal premávku ako zátka fľašu. Zo stojacich vozidiel vystúpili muži – nemeckí vojaci s francúzskymi milicionármi. Tí, čo boli vzadu, prebehli okolo citroenu a náhlili sa k domu, Geneviève odhadla, že je to obytný dom. Šesťposchodová budova, tmavá a mĺkva, stála v ohradenej záhrade.

„Ach nie,“ zamrmlala. Prestala sa báť o seba a o Otta, no cítila sympatie s objektmi raziť a srdce jej zovrelo. Ľudia, ktorých odviekli nacisti uprostred noci, sa málokedy vrátili domov.

Dôstojníci búchali na dvere. „Otvorte! Polícia!“

Desať preč, večer. Mesto odpočívalo v absolútnom tichu, až kým sa neozvalo zavýjanie sirén. Zatemnenie okien sa prísne dodržiavalo, ulice boli tmavé a záhadné ako Seina tečúca neďaleko. Chvíľu predtým pršalo, a kým sa neozvali sirény, vrčal iba citroen a rozstrekoval kaluže, keď uháňali do hotela Ritz, kde bola ubytovaná počas parížskeho účinkovania.

„Ak budú ďalej takto zatýkať, zakrátko tu nezostane nik.“

Geneviève uprela pohľad na vojakov rozchádzajúcich sa okolo budovy, očividne hľadali iný vchod – alebo východ, aby ho mohli zatarasiť. Jeden z nich zahrmtal kovovou brámkou s dlhými tyčami s hrotmi, ktorá viedla do záhrady obkolesenej tehlovým múrom. Bránka sa neotvorila, muž prešiel ďalej, zmizol za rohom. Pohyb vojakov mohla pozorovať vďaka baterkám, ktorými si svietili pod nohy. Kryty na baterkách smerovali svetlo nadol, aby ich nespozorovali piloti Spojencov, ktorí čoraz častejšie robili nájazdy na Paríž, čo vyvolávalo v obyvateľoch unavených vojnou radosť aj strach. Baterky blikotali nad zemou ako svätojánske mušky.

„Boja sa, a preto sú ešte nebezpečnejší.“ Otto trochu spustil okienko, aby lepšie počul, čo sa deje, kým sledovali pohyb vojakov. Vôňa zeme a dažďa sa miešala so zápachom cigaretového dymu, ktorý sa vďaka Maxovým gauloiskám stal trvalou súčasťou auta. Žltá kartička, potrebná priepustka, aby mohli byť na uliciach v čase zákazu vychádzania, vystavená na prednom okne, jej bránila vo výhľade na odľahlú stranu budovy, ale zdalo sa jej, že vojaci bežia aj tam.

„Vedia, že prídu Spojenci. Bombardovanie vojenských základní luftwaffe tu vo Francúzsku a víťazstvá Spojencov na východnom fronte – všetko ich tlačí do kúta. Urobia, čo sa dá, len aby prežili.“

„Otvorte dvere, lebo ich vyrazíme!“

Policajt búchal na dvere obuškom. Nocou sa nieslo staccato úderov. Geneviève sa zachvela, predstavovala si hrôzu ľudí vnútri.

V škárach medzi hrubými závesmi na oknách v dome sa ukázali úzke pásiky svetla, obyvatelia zrejme vykúkali von. Predné dvere otvorila stará zhrbená žena – na chodbe bolo akurát toľko svetla, aby to Geneviève videla.

„Uhnite!“

Drсно ju odstrčili a policajti aj vojaci vtrhli dnu. Jej vyplašený výkrik sa zmenil na prenikavý rev, ktorý rýchlo zastavili.

Geneviève vyschlo v ústach. Spojila si studené ruky v lone. *Nedá sa nič robiť.* Jej životná mantra.

„Môžeme ísť ďalej?“ Život ju naučil, že nemá zmysel trápiť sa pre to, čo sa nedá napraviť. Vedela, čo príde – zatknú partizánov, popravlia ich, len ich privedú tam, kam mieria, alebo – čo by bolo možno ešte horšie – zatknú civilných obyvateľov, ženy, deti a starcov, tí budú zvierat v rukách zopár vecí, ktoré sa im podarí vziať, a pod hrozbou zbrane ich vyvedú z budovy a naložia do nákladniakov na deportáciu. Keby tu zostala a všetko pozorovala, len by jej to trhalo srdce, a pritom by nikomu nepomohla.

„Sme zablokovaní.“ Otto sa obzrel na ňu. Nevedela, čo jej vidí v tvári, ale nech to bolo čokoľvek, urobil grimasu a načiahol sa za rúčkou na dverách. „Idem sa pozrieť, či nepresvedčím niekoho, aby nám ušli.“

Keď vystúpil z auta, oprela si hlavu o opierku na koženom sedadle v citroene, hľadala na strop a usilovala sa nemyslieť na to, čo urobia s ľuďmi v tom dome. Zhlboka dýchala, usilovala sa nepočúvať tlmené výkriky a buchot, ktoré jej doliehali k ušiam, a sústredila sa na telesné prejavy, s čím mala ako speváčka bohaté skúsenosti. Cítila takú únavu, až jej bolo na omdlenie. V sluchách jej búšilo, boleli ju nohy. Hrdlo – to zlaté hrdlo, vďaka ktorému prežívala – jej zvieralo. Uvoľnila svaly a pritiahla si šatku vo výstrihu na kabáte, aby sa zahriala.

Zachytila záblesk svetla. Obrátila hlavu, pátrala po zdroji. Pozorovala kovovú záhradnú bránku, cez mreže videla, že bočné dvere sa pomaly, kradmo otvárajú.

„Je tam ešte niekto? Vyjdite von, inak strelím!“ Krik vojakov znel čoraz silnejšie, zbadali medzeru v plote. Znútra sa ozývali hrdelné hrozby a z toho, čo počula, usúdila, že prehládávajú budovu.

Bočné dvere sa otvorili naširšie. Svetlo sa rozlievalo okolo postavy vysokého chudého dievčaťa s tmavými kučeravými vlasmi, na nočnej košeli mala zrejme nepozapínaný

kabát. V náručí držala dieťa – tiež s tmavými kučeravými vlasmi.

Svetlo zmizlo, dvere sa zatvorili. Geneviève si uvedomila, že pritláča nos na okno a usiluje sa nájsť v tme to dievča. Po chvíli zbadala postavu bežiacu cez záhradu k bránke, dievča chcelo ujsť.

Ak ju chytiť, zastrelia ju. Aj dieťa.

Nemci nemali zľutovanie, keď po niekoho prišli.

Dievča sa dostalo k bránke, zastalo. Bledá ruka zovrela kovovú tyč. Podľa hrmotu, ktorý Geneviève doľahol k ušiam, usúdila, že dievča myká bránkou. Isto je zamknutá, neotvorila ju. Vtedy sa to chudé rameno prestrčilo pomedzi mreže a načiahlo sa.

K čomu? Bolo tma, nedalo sa to rozoznať.

Citroen stál v strede úzkej ulice, záhrada bola len asi meter od budovy a dievča bolo dosť blízko, aby Geneviève čítala jeho reč tela, videla, ako sa teraz obzerá na zatvorené dvere. Dieťa spalo, ešte dojča, mohlo mať desať mesiacov. Kučeravú hlávku malo opretú dievčaťu na pleci.

Geneviève sa nerozhodovala, či vystúpi z auta. Jednoducho to urobila, a keď jej lodičky klopkali na dlažbe, uvedomila si, že riskuje. Klopot podpätkov pretínal ticho noci, zľakla sa. *Vráť sa*, ozval sa v nej pud sebazáchovy, ale nevrátila sa. Striasla sa pri pohľade na skrytú hrozbu vojenských nákladiakov z oboch strán citroenu – policajné auto parkovalo šikmo, z otvorených predných dverí prenikalo svetlo, bolo počuť buchtot v dome, ale ona kráčala ďalej, usilovala sa čo najtichšie podísť k dievčaťu.

Riskuješ. Ohrozuješ Otta, Maxa, všetkých. Celú vašu spoločnosť...

S búšiacim srdcom prišla k bránke. Keď sa jej stretol pohľad s utrápeným pohľadom dievčaťa, dievča odtiahlo rameno, vystrelo sa.

Sladkastá vôňa záhradných kvetov jej pripadala nevhodná k strachu a zúfalstvu dievčaťa.

„Neboj sa, prišla som ti na pomoc,“ zašepkala Geneviève.

Chytila bránku, potiahla. Železné mreže boli pevné, studené, šmykľavé, vlhké. Bránka sa ani nepohla. Ako ňou myksľovala, hrmotala, Geneviève až vyrazil na čelo studený pot. Obklopovala ju tma, ale pretínalo ju mesačné svetlo, taká tma ju neochráni. Koniec koncov aj ona videla to dievča z auta. Stačí, ak nejaký vojak, nejaký policajt vyjde spoza rohu alebo z budovy a pozrie tým smerom – a zbadá aj ju. Prichytí ju, že chce pomôcť utečenke.

Malo by to ťažké dôsledky. Uväznili by ju, deportovali, možno by ju zabili.

Pulz sa jej zrýchlil.

Čo by povedal Max? premýšľala.

Na druhej strane bránky svetlo ožiarilo veľké tmavé oči v takej chudej tvári, až sa zdalo, že kosti preniknú cez kožu. Dievča bolo zhruba v jej veku, zrejme je to matka toho dieťaťa. Spiace dieťaťko – nevidela, či je to chlapec alebo dievčaťko – iba v dupačkách.

Zovrelo jej srdce.

„Ach, vďakabohu. Ďakujem.“ Aj dievča šepkalo a prestrčilo cez mreže ruku, na znak vďaky sa dotklo Geneviévinho ramena. „Kľúč je vo fontáne. V ústach chrliča. Tým odomknete bránu.“ Znova pozrela dozadu. Prešľapovala z nohy na nohu, od rozrušenia nevedela postáť, strach z nej priam sršal. „Ponáhľajte sa, prosím vás.“

Geneviève pozrela tým smerom, ako ukazovalo dievča, zbadala chrlič zasadený do tehál pri bránke, v strede sa vynímala otvorená levia tlama, z ktorej mala zrejme vyvieraf voda.

Siahla dnu, prehmatávala dutinu, blúdila prstami po hladkom kameni, znova a znova.

„Nie je tu,“ zašepkala. „Kľúč tu nie je.“

„Musí tam byť. Bol tam!“ Dievča rozochvvene zvýšilo hlas. Dieťaťko pohlo hlávkou. Dievča ho tíšilo, kolísalo, potľapkávalo po chrbátiku, dieťaťko sa upokojilo, len ticho vzdychlo. Keď to Geneviève videla, skrúcalo jej žalúdok. Pozrela dolu,

hľadala pod chrličom – čo ak kľúč spadol? Bola tma, nevidela nič. Šmátrala po dlažbe. Nič.

„Nie je...“ vstala, vtom sa prudko nadýchla – dvere, cez ktoré vyšlo dievča, sa otvorili. Tentoraz stál vo svetle vojak.

„Božemôj.“ Keď dievča obrátilo hlavu, obzrelo sa, jej šepot znel ako výdych, ale tajila sa v ňom taká hrôza, až sa Geneviève zježili chĺpky na šiji. „Čo mám robiť?“

„Kto je tu?“ zručol vojak. S pištoľou v ruke namieril baterku do záhrady. Svetlo dopadlo na ružové pivónie, na zelené krovie, na červené tulipány vystrkujúce kalichy z buriny, a blížilo sa k nim. „Nemysli si, mne neujdeš.“

„Vezmite moje dieťaťko, prosím vás.“ Vystrašené dievča strčilo dieťa k nej. Geneviève sa chytala panika, keby tá vedela, pochopila by, že jej by dieťa nemala zveriť. Ale nikto iný tu nebol, nemala na výber. Keď sa cez bránku prestrčila ruka, Geneviève dievčaťu pomohla a pretisli maličké pomedzi mreže. Dotkli sa im ruky, cítila chladnú vlhku pokožku, cítila, ako sa dievča trasie. Keď už nedržala na hrudi dieťa, na kabátoch bolo vidieť šesťcípú žltú hviezdu. Hrôza zasiahla Geneviève ako úder do brucha.

„Volá sa Anna,“ zašepkalo dievča. „Anna Katzová. V chrličoch nechajte odkaz, kam si mám po ňu prísť...“

Dopadlo na ne svetlo.

„Hej, ty tam, pri bráne!“ skríkol vojak.

Dievča zhíklo, odvrátilo sa.

„Stoj! Ani sa nepohni!“

Geneviève bilo srdce až v hrdle, krv jej stuhla v žilách, rýchlo sa zvrtila opačným smerom.

Chránená nocou bežala k autu, dávala pozor, aby sa jej podpätky nezachytili medzi dlažbovými kockami, dieťa držala na hrudi, jednu ruku mu položila na krátko hodvábne kučery. Príjemná vôňa dieťaťa, dotyk jeho telíčka na jej tele vyvolali takú silnú zmes pocitov, až sa jej zakrútila hlava. Šteklenie v žalúdku sa zmenilo na zvieranie – a vtedy ju tiché mrnkanie dieťaťa vrátilo do prítomnosti.

Keby sa rozplakalo...

Geneviève cítila v ústach trpkú pachuť hrôzy.

„Psst, psst, Anna,“ tíšila ho zúfalo, „psst!“

„Halt!“ Ozval sa pokrik – v tej chvíli Geneviève dorazila k autu, chytila kľučku, otvorila...

Paf! vyštekla pištoľ.

Ozval sa prenikavý ženský krik. Krik toho dievčaťa.

Nie, skríkla Geneviève, ale iba v duchu. Pociť viny, že utiekla a nechala tam to dievča, ju zrazil ako uháňajúce auto.

Vojak zúrivo zapískal na píšťalke a zbehol po schodoch. Z dverí sa vyhrnuli ďalší vojaci a bežali za ním. Zmizli jej z dohľadu.

Zastreľil to dievča? Je mŕtve?

Ach bože, ach bože! Srdce jej búšilo.

Hodila sa aj s dieťaťom na zadné sedadlo a – ticho, opatrne – zatvorila dvere. Neodvážila sa urobiť nič iné.

Aká je zbabelá.

Dieťa sa rozplakalo.

Meravo hľadela cez okno, každú chvíľu môžu prísť vojaci, a kým sa usilovala utíšiť dieťa, dychčala od strachu.

Počuje niekto ten plač?

Vedia vojaci, že to dievča držalo v náručí dieťa?

Keby ju teraz pristihli s dieťaťom...

Čo som mala robiť? Dalo sa urobiť niečo iné?

Max by povedal, že mala zostať v aute – spoločné blaho má prevážiť nad vážnou osobnou situáciou jedného človeka.

Aj keď ide o vydesené dievča. Aj keď ide o malé dieťa.

„Už je dobre, Anna, už sme im ušli, psst.“ Oprela sa na sedadle, aby držala dieťa pohodlnejšie, šepkala mu, potľapkávala ho, kolísala. V tomto krízovom okamihu sa jej znova vynorili dávno zabudnuté inštinktívne prejavy nehy.

Cez bránu videla, že vojaci sa zhrčili okolo čohosi na zemi. Bezpochyby okolo dievčaťa, no tma a bujný porast v záhrade jej bránili vo výhľade. Anna teraz už stíchla, a až keď si ju zdanelivo pokojne pritískala na hruď, až vtedy sa roztriasla.

Otto sa vrátil do auta.

„Zoberú ľudí do nákladiaka pred nami a odídu.“ Hovoril rozrušene. Je to hnev? Trpkosť? „Nieкто im dal tip, že v tomto dome sa skrývajú židia, všetkých pozatýkajú. Len čo...“

Dieťaťko zamrnkalo a Otto stíchol.

„Psst,“ Geneviève ho potľapkávala, kolísala, „psst, psst.“

Otto sa neveriacky obzrel dozadu. „Dopekla, tu je dieťa?“

„Jeho matka zostala zavretá v záhrade. Nemohla odtiaľ vyjsť.“

Otto vydesene pozrel na dom, z ktorého teraz vojaci vyvádzať ľudí, mladých i starých vrátane dvoch malých detí držiacich dospelých za ruky.

„Bože dobrý,“ vzdychol zhrozene, „musíme sa...“

Sčista-jasna sa vynoril vojak, zaklopal na okienko na strane vodiča.

Ach nie, prosím, nie.

Geneviève sa rozbúšilo srdce. Keď hľadela na tienistú siluetu na druhej strane skla, v žalúdku akoby mala kamene.

Zatknú nás. Alebo zastrelia.

Strhla si šatku z krku a žiarivým štvorcem látky si zakryla plece i dieťa.

Otto spustil okienko.

„Doklady,“ vyštekol vojak.

Geneviève cítila pod hrudnou kosťou hrču strachu. Noc bola chladná, no teraz jej na čele a hornej pere vyrazil pot. Všetci ľudia v okupovanom Francúzsku od tých najstarších po najmladších museli mať pod hrozbou zatknutia kedykoľvek pripravené preukazy totožnosti.

Ona ich mala v kabelke vedľa seba na sedadle, ale k Anne nemá nijaký doklad.

Otto podal svoje kartičky vojakovi, ten na ne namieril baterku.

Keď Geneviève vzala do ruky kabelku, cítila, ako sa Anna mrví.

Bože, prosím Ťa, nedopusť, aby sa rozplakala.

„Nech sa páči.“ Rýchlo podala kabelku ponad sedadlo Ottovi. Anna sa mrvila. Geneviève musela potiahnuť šatku zospodu, aby sa pri pohyboch dieťaťa neodhrnula.

Keby ju vojak videl...

Anna zamrnkala. Nebolo to nahlas, mrnkanie tlmila šatka, ale Geneviève ten zvuk zelektrizoval. Zatajila dych, srdce mala až v hrdle – a reagovala inštinktívne, kedysi to bolo čosi prirodzené.

Strčila malíček dieťaťu do úst.

Dieťaťko zareagovalo tak ako všetky deti – chytilo prst perami a cicalo.

Geneviève akoby videla rozmazane. Pri tomto známom prejave, ktorý v nej vyvolával sladko-trpké spomienky, sa jej zakrútila hlava. Musela sa donútiť, aby zostala v prítomnosti, sústredila sa na dieťa, na tento okamih, na nič iné.

Otto podal vojakovi jej doklady. Vojak na ne posvietil baterkou, naklonil sa k okienku a pozrel na zadné sedadlo.

Takmer vypustila dušu.

„Mademoiselle Dumontová. Veľmi ma teší. Obdivujem vaše spevácke umenie.“

Dieťa vyhladovane cmúľalo prst.

„Ďakujem,“ usmiala sa Geneviève.

Vojak jej úsmev opätovoľ. Vystrel sa, vrátil im doklady, plesol po kapote a odstúpil od auta. Otto zatvoril okienko.

Napätie v aute bolo také ťaživé, až fyzicky cítila jeho ťarchu.

„Nechajte ich prejsť,“ zakričal vojak komusi pri prvom nákladiaku, plnom nešťastných nových zajatcov, a vodič naštartoval.

Otto zakýval vojakovi, rýchlo sa pohol za nákladiakom, len nepokojnej Geneviève sa zdalo, že sa pohol veľmi pomaly.

Keď auto nasledovalo nákladiak, naposledy pozrela na záhradu – nevidela nič, ani vojakov.

Leží to dievča – Annina mama – na zemi? Odniesli ju?

Je mŕtva?

Prišlo jej zle. No znova si uvedomila, že sa nedá nič robiť.

Geneviève skúmala spätné zrkadlá na nákladiaku, čo v nich možno vidieť, ale sedela vystretá, držala dieťaťko zakryté, až kým citroen na rohu neodbočil a nešiel svojou cestou.

Potom sa zvalila na dvere, mala pocit, akoby sa jej kosti zmenili na huspeninu.

Anne prestal malíček chutiť a prenikavý, utrápený plač zaplavil auto. Geneviève odhrnula šatku, zdvihla dievčatko, kolísala ho, potľapkávala ho, šepkala mu. Tak ako kedysi dávno...

Nemysli na to.

„Psst, Anna, psst.“

„Toto sa mohlo skončiť pohromou.“ Otto hovoril podráždene, ale ticho, aby nevyrušil upokojujúce sa dieťa. „A čo teraz? Nemôžete vziať to malé do hotela. Len si predstavte, aké otázky by vám kládli. Stavím sa, že ten vojak bude hovoriť, že sa stretol s Geneviève Dumontovou. Stačí, aby si jeden človek spojil raziu a váš príchod s dieťaťom, a je koniec. Všetko sa zosype.“

„Viem.“ Geneviève ochabnuto sedela. „Nájdite Maxa. On bude vedieť, čo robiť.“

2. kapitola

Je mi súdené, že dnes zomriem? Keď sa Lillian de Rocheford vynorila v myslí tá otázka, stuhla jej krv v žilách. Húkanie sovy na streche vraj prinesie smrť tomu, kto ho počuje – tak sa hovorí. Hlúpa povera, nič viac. Ani chvíľu tomu neverila. Ale včera v noci pristála na strmej streche Château de Rocheford sova, pristála rovno nad jej podkrovnou spálňou a zobudila ju húkaním. Dnes prišlo predvolanie – bolo potrebné. Chcela ho odmietnuť. Ale za daných okolností sa to nedalo.

Dohodli si termín stretnutia. A teraz boli tu.

A pre tú prekliatu sovu sa teraz strhávam zakaždým, keď čosi šuchne.

„Už by tu mali byť.“ Neuvedomila si, že hovorí nahlas, kým sa na ňu neobzrel André Bouchard, ktorý šiel pár krokov popredu, aby sa zorientovali v hmle. Jeho tieň, znetvorený sivým rozptýlením mesačného svetla medzi stromami, sa k nej načahoval ako ruka mŕtvoly.

„Keby boli problémy, počuli by sme... Krik, streľbu.“ Hovoril šeptom, tak ako ona.

André mal pravdu – vojna býva málokedy tichá. Za uplynulé štyri roky, odkedy Nemci nemysliteľne pokročili, prekonalí údajne nepreniknuteľnú Maginotovu líniu a zmocnili sa Francúzska, hluk, ako aj ostatné neznesiteľné udalosti, čo so sebou dovliekli votrelci, neutíchli. Najprv museli evakuovať prístavy na pobreží Atlantiku, presunúť francúzsku armádu aj britských a českých vojakov, ktorým sa ani spojenými silami nepodarilo uchrániť Francúzsko. Šírili sa nekontrolovateľné požiare, Nemci útočili na ustupujúcich a zostali po nich státisíce mŕtvych. Potom sa mesto Cherbourg vzdalo a mestská rada otvorila brány nacistom, takže v zlovestnom hukote

nákladiakov prišiel nenávidený wehrmacht a usadil sa medzi nimi. Potom začali vrčať britské, neskôr americké lietadlá nad jej milovaným Cherbourským polostrovom, ozývalo sa svišťanie a výbuchy bômb, staccato nemeckej odvetnej paľby zo zákopov. Teraz sa to všetko stalo súčasťou ich noci, aj keď to nepočula, naskakovali jej od strachu zimomriavky.

A to všetko pre hmlu, lebo hustá hmla sa leskla ako striebro, pretínali ju reflektory, no hmla tlmila nočné zvuky a lietadlá nelietali, to vedela, no ešte to neznamenalalo, že sa bála menej.

Platil zákaz vychádzania. Keby ju našli o tomto čase vonku, zatkli by ju. Ba čo viac, keby ich pristihli tam, kde práve boli, v údajne nepreniknuteľných močarínach, ktoré odrezávali pláže od zvyšku polostrova a mali taký dôležitý obranný význam, že Vikingovia kedysi nazvali tú oblasť Carusborg, čiže Močiarna pevnosť. Tá oblasť zohrávala kľúčovú úlohu v nemeckej obrannej stratégii pre prípad, že by niekto zaútočil na pobrežie Normandie. Keby sa dozvedeli, že pozná cestu cez močiare, popravili by ju, o tom nepochybovala.

Inokedy by na to jednoducho nemyslela, ale... tá sova.

Po chrbte akoby jej prechádzal studený prst.

Iba blázon by sa v takej chvíli nebál.

Chladivá hmla ju pohládzala po lícach, prechádzala slanými prstami po jej ústach ako duch. Cítila pach hniloby, bol súčasťou močarísk. Začala zuby, aby sa netriasla, a rukou v pletenej rukavičke chytila ňufák poníka Bruna, aby náhodou nezahíkal. Reflektory sa približovali. Svetili z lodí kriegsmarine patrolujúcich v prístave a na prilahlom pobreží, prichádzali presne ako východ slnka.

Naposledy úzkostlivo pozrela na blížiac sa lúče, sklonila hlavu do tepla Brunovej strapatej hnedej šije, aby jej nezasvietili do očí, vdýchla dobre známu pižmovú vôňu poníka a rátala sekundy, kým bude môcť zdvihnúť pohľad.

... 5... 4... 3

„Pani barónka, tamto.“

Keď počula, ako André s úľavou šepká, predčasne zdvihla hlavu, ale reflektory vtedy už prešli ďalej. Nebude mu pripomínať, že dnes je z nej iba Lillian, a ak ju bude oslovovať titulom, hoci na tomto mieste to pri troche šťastia môžu počuť len bobry, mohol by ju ohroziť. André, šlachovitý, plešivý nájomný gazda hospodáriaci na kedysi rozľahlých pozemkoch jej manžela, sa nevedel donútiť, aby ju oslovoval tak familiárne, hoci svet, ten svet, ako ho poznali oni, udupala špinavá nemecká čižma.

„Rýchlo.“ Keď *chaland*, nákladný riečny čln, nehlučne kĺzal k nim po ligotavej čiernej vode a nadobúdala tvar, napätie trochu povolilo. André sa z úzkeho výbežku pevnej zeme, kde čakali, čvachtal k malému člnu s plochým dnom. Keď počula, ako mu čižmy ločkajú v blate, srdce sa jej rozbúšilo.

„Nemci sú ďaleko,“ zamrmlala Brunovi, a veru si nebola istá, či upokojuje poníka alebo seba.

Keď z člna vystúpil jej manžel Paul, barón de Rocheford, Bruno prudko zdvihol hlavu a uvoľnil sa z jej zovretia. Barón pomohol Andrému vytiahnuť čln z vody. Lillian ledva stihla položiť ruku na ňufák poníka, aby mu zabránila zaerdžať na privítanie muža – isto ho poznal len podľa pachu, lebo na tú diaľku sa v hmle črtala iba nejasná silueta. Jej krásny Paul, kedysi vysoký, elegantný, štíhly, teraz vycivený, zhrbený. Tento rok bude mať šesťdesiat – nemohla tomu uveriť –, ale vek nebol na vine. Na vine boli kruté, drsné podmienky, v ktorých žili. Aj ona, hoci mala len päťdesiat, bola samá kosť, ostré črty, pod očami väčky od utrpenia, lícne kosti jej vytrčali. Kedysi bohaté čierne vlasy jej teraz zredli, zošediveli. Nohavice, kúpené pred vojnou, si prepásala opaskom, aby jej nepadali. Kedysi priliehavý sveter na nej teraz visel ako vreće. Aj jej zaplátaný čierny kabát a obnosený čierny šál omotaný okolo hlavy, aj ona pamätala lepšie časy.

Keď Bruno nemohol erdžať, nervózne dupal nohami. Šplachotal kopytami na rozmočenej pôde, až cvendžali strmeňe, a Lillian cítila žalúdok až v hrdle. Betónová ohavnosť zva-